

AHMET KARCILILAR • **Mavinin Reddi**

AHMET KARCILILAR 1965'te Denizli'de doğdu. Lise ve üniversite yıllarında gazete ve dergilerde öyküleri, denemeleri yayımlandı. 1987'de Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi'nden mezun oldu. 1998'de yayımlanan ilk romanı *Yağmur Hüzünü* (Can Yayınları), Orhan Kemal Roman Armağanı'na layık görüldü. 2000'de *Gülden Kale Düştü*, 2001'de *Fotoğraf Hikâyeleri*, 2002'de *Akrep ve Semender* Doğan Kitap tarafından ve 2004'te *Anonim Kitap* İnkılâp Kitabevi tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 2364 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 397

ISBN-13: 978-975-05-2030-3

© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli

KAPAK Deniz Karagül

KAPAK RESMİ Jacques-Louis David, "La Mort de Marat", 1793

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Aybars Yanık

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelicink Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

AHMET KARCILILAR

Mavinin Reddi

Alara, Bilge ve Doruk için...

Birinci Bölüm

Artık bu sırrın benimle yitip gitmesini göze alamam.

Olup biten her şeyi yazıp üstü kapatılmış bir olay hakkında gerçeklerin bilinmesini sağlamak zorundayım. Nasılsa anlatacaklarım yüzünden zarar görecekti ya da bu sır ortaya çıktığında hesap sorulabilecek benden başka kimse kalmadı.

On yıl oluyor, kimseye anlatmadım, ölene dek anlatmama ya da kararlıydım. Şunu kesinlikle söyleyebilirim, otuz yıllık meslek hayatım boyunca yasaların çizdiği sınırları hiç çiğnemedim, bu olay hariç. Doğru karar verdiğimden öyle eminim ki on yıl boyunca kuşkuya düştüğüm bir an bile olmamıştı, aksine ne zaman aklıma gelse farklı ve özel biriymişim gibi hissettirdiğini itiraf etmeliyim. Dün, telafisi mümkün olmayan bir yanlışta içinde olduğumu anladım. Beni bağışlatır mı bilmiyorum ama aşkı gördüğümü sanmıştım.

Bu sabah emeklilik dilekçemi verip elimdeki dosyaları teslim etmek için arkadaşları odama çağırdım. Asayiş'te on bir, Cinayet Büro'da on sekiz yılı aşkın lekesiz bir kariyerden sonra büro amirliğine atanmam neredeyse kesinleşmişken birdenbire emeklilik kararı almam herkesi şaşırttı. Özel-

likle büro amiri çok bozuldu, yerine geçecek adamın emekli olması büyük olasılıkla kendi atamasını da aksatacaktı. Veda etmek için odasına gittiğimde şube müdürünün de epeyce sıkıntılı olduğunu gördüm, tam da her şey ayarlanmışken şubedeki tüm terfi ve atamaları şimdi yeniden planlaması ve onaylatması gerekiyordu.

Öğleye doğru tanıdığım hemen herkesle vedalaşmış çıkıyordum ki santraldeki çocuklardan biri koşarak gelip emniyet müdürünün beni görmek istediğini söyledi. Binada olup olmadığını sordum, binadaymış. Dönüp yanına çıktım. Ankara kökenliydi, iki yıldır görevde olmasına rağmen hiç konuşmamış, hatta bir iki seminer dışında pek karşılaşmamıştık. Kısa bir görüşme olmasını bekliyordum ama öğle yemeğini birlikte yemeyi önerdi. Yemek sırasında beni ne kadar önemseydiğini göstermek için annemin nasıl olduğunu, yeterince ziyaret edip edemediğimi sordu. İşlerin sarkmadığı bayramlar ve yıllık izinlerde ancak görebildiğimi söyledim. Bir süre doğduğum şehrin ne kadar çorak fakat lojistik olarak ne kadar önemli olduğundan söz ettik. Sonra geçtiğimiz iki yıl içinde çözülmesi zor olsa da kapatabildiğimiz birkaç dosya üzerine konuştuk; bu olaylarda gösterdiğim başarının suç biliminin çok geliştiği ülkelerde bile örneğine pek rastlanmadığını öne sürse de bir başarı söz konusuysa birlikte çalıştığım ekiplere ait olduğunda ısrar ettim. Sonra da yazdığım raporlarda gösterdiğim titizlik nedeniyle savcı ve hâkimlerden sürekli teşekkür notları aldığımı söyledi. Yol yordam bilen bir adamdı, yemek sonuna dek emeklilik başvuruyla ilgili en küçük bir imada bile bulunmadı.

Ne zaman ki kahveleri içtik, bana doğru eğilip biraz da sesini alçaltarak yıllardır tanıdığı bir arkadaşına söylüyormuş gibi içten bir dille dilekçemi geri almamı istedi. Emniyet içindeki temizlik operasyonları yüzünden kıdemli amir sayısı oldukça azalmıştı. Büro amirliği bir yana, daha üst ma-

kamlar için bu kadar uygun bir dönemdeyken neden emekli oluyordum ki? Şüphesiz bunları kara kaşım kara gözüm için değil etliye sütlüye bulaşmamış emniyet amirlerini elinde tutması gerektiği için söylüyordu. Söze annemle başladığına göre oradan devam edebilirdim. Bana duyduğu güven için teşekkür edip annemin yardıma ihtiyacı olduğunu söyledim; yalnız yaşıyordu ve kendine bakamayacak kadar yaşlanmıştı ama doğduğu topraklardan ayrılıp İstanbul'a gelmek de istemiyordu. Emekliye ayrılıp yanına taşınmak zorundaydım. Başka bir nedenim olsa asla kabul etmeyeceğini ama anneler söz konusu olduğunda akan suların durduğunu söyledi. Sonraki hayatımda başarılar diledi, tokalaşıp ayrıldık.

Gece hiç uyumamıştım ama uykum da yoktu. Vapurla Üsküdar'a geçerken bir an önce eve gidip kendimi yatağa atmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladım. Ne kadar yorgun olsam da uyuyamayacağımı, bu saatte uyusam bile gecenin bir yarısı uyanıp kaldığım yerden kendimle hesaplaşmaya devam edeceğimi biliyordum. Vapurdan indiğimde Sultantepe yolu gözümde büyüdü, eve gitmek yerine iskelenin yanındaki banklardan birine oturup neredeyse kıpırdamadan denizi seyretmeye başladım. Dünkü lodos hızını kesmiş, hava açmıştı ama keskin bir ayaz vardı. Paltoma iyice sarıncı ellerimi cebime soktum. Daha önce de hiç uyumadan yeni güne başladığım, üstelik ertesi günün gecesine dek çalıştığım çok olmuştu, şimdi neden bu kadar yorgundum? Bankları dolaşan garson yanıma çay bıraktı, şekeri içine atıp karıştırmaya gücüm yoktu; öylece çay bardağına bakıyor, elimi cebimden çıkarmaya üşeniyordum. On yıldır kolaylıkla katlandığım, katlanmak da değil ağırlığını hissetmekten hoşlandığım bir yük taşıyordum ama dünden bu yana öyle değişmiş ve ağırlaşmıştı ki kurtulmayı başaramazsam altında ezilecektim. Kurtulmanın tek yolu vardı, anlatmak.